

stemmelse i Loven om, at der skulde en Bed-
sager følge med den paagældende, i alt Fald
i adskillige Tilfælde, men hvad skal Politi-
mesteren blandes ind i dette Forhold med
Hjemsendelse af almindelige fattige? Hvad
vedkommer det Politimestrene? Vi have jo
i § 54 en Bestemmelse om, at naar den træn-
gende modkæfter sig Hjemsendelsen, saa er
Fattigvæsenet berettiget til at kræve Poli-
tiets Bistand til dens Iværksættelse. Denne
Bestemmelse er aldeles tilstræffelig. Hvis
vedkommende skal sendes til en Tvangsar-
bejdsanstalt, saa er han idamt en Straf, og
saa maa Politiet sørge for hans Transport,
men at i Almindelighed en Fattigbestyrelse
skal henvende sig til Politimesteren og søge
hans Hjælp til Hjemsendelse af fattige, det
foretæller mig urimeligt. Politiets Ved-
sagelse er i den offentlige Mening noget ned-
værdigende, hvorfor skal den fattige hver-
liære nedværdiges? Lad Mand følge med
Mand og Kvinde med Kvinde paa Fattigbe-
styrelsens Begne i god Aand og sørge for
Affendelsen. Jeg vilde sætte meget Pris paa,
at man underkastede § 52 en fornøjet vel-
villig Overvejelse mellem 2den og 3dje Be-
handling. Jeg vil henlede Opmærksomheden
paa et Udtryk i § 53 i Forbindelse med,
hvad der staar i § 54. Det hedder i § 53,
at ved Hjemsendelse af en trængende bliver
det at paase, at vedkommende er forsynet med
fornødne Beklædningsgenstande, at han ikke
er befængt med adskilligt, samt at hans Hel-
bredstilstand ikke er til Hinder for, at Hjem-
sendelsen iværksættes. Det skal vedkommende
paase; men hvis vedkommende Kommune ikke
paaser det nøje nok, saa gives der efter Be-
stemmelsen i § 55 en Præmie derfor. (Af-
brudelse af Indenrigsministeren). Ja,
man kan jo dog høre derpaa. Jeg haaber
dog endnu, at den ærede Indenrigsminister
vil tage enkelte af de Galskaber, jeg her
kommer med, op til fornøjet Overvejelse; vi
kunne jo dog tale derom. I § 55 staar:
„Dog udreder Forsørgelseskommunen uden
Deltagelse fra Affendelseskommunen de Ud-
gifter, som blive en Følge af, at den træn-
gende under Rejsen bliver syg“; ellers skulle
de dele med hinanden Hjemsendelsesomkost-
ninger paa en vis Maade. Vi se altsaa, at
hvis den affsendende Kommune ikke paaser
nøje nok, at vedkommendes Helbred er i
Stand til at taale Rejsen, at han har or-
dentlige Klæder og Befordring, saa at han
absolut maa blive syg paa Rejsen, saa er det
den rene Fordel for Affendelseskommunen,
thi saa bliver den fri for enhver Andel i Ud-
gifterne. Det forekommer mig, at der snarere
burde staa, at Affendelseskommunen
burde udrede alle Udgifter, som blive en

Følge af, at den trængende under Rejsen
bliver syg. Jeg henstiller dette til Over-
vejelse for den ærede Minister, som ikke er
fornøjet med mine Indbendinger paa dette
Punkt. Jeg haaber, det vil vinde Anerken-
delse hos enkelte Medlemmer. Det forekom-
mer mig, at dette med Politiets Indblanding
og det nye anførte i § 55 er en Reminiscens
fra tidligere Tidens Tankegang. Der er et
Spørgsmaal i § 59, som jeg vil henlede
Opmærksomheden paa. Det hedder i sidste
Punktum: „Viser det sig, at en Kommune
ved begaaede Misligheder er blevet befriet
for en samme paahvilende Forsørgelsesbyrde,
saa det af Indenrigsministeren bestemmes, at
paagældende Kommune desuagtet helt eller
delvis skal bære Omkostningerne ved vedkom-
mende trængende Forsørgelse“. Dette kunde
se ud som man vilde sige, at naar en
havde begaaet et Bedrageri eller Tyveri, saa
blev han dømt til at miste helt eller delvis
det, han havde bedraget eller stjaalet sig til.
Den Forsørgelseskommune, som har begaaet
Misligheder og befriet sig for en Forsørgel-
sesbyrde, kan dog ikke derved saa sin For-
pligtelse delvis bortstuds. Det var, som om
man vilde sige til den, der har bedraget, at
en Del af det, han har bedraget for, skal
han levere tilbage, men en Del beholder han
som Præmie. Det maa udtrykkes anderledes,
og jeg haaber, at Bestemmelsen bliver sat
saaledes, at vedkommende Sogneraad faar for-
nøden Mult og Ansvar for sin Handlemaade.
Det Traktatseri, som saa forargelig finder Sted
mellem Sogneraadene paa det nu priste
Grundlag, maa vi se at komme til Livs saa
kraftig som mulig. Jeg har endnu et Vn-
dringsforslag, som jeg skal tillade mig atter
at omtale, og det er Vndringsforslaget un-
der Nr. 45 til en ny Paragraf efter § 60.
Tanken deri billiger jeg jo ganske; den er
billiget af Rigsdagen og lovfæstet for længe
siden, saa den er slet ikke ny; men Udførel-
sen af denne Tante kommer noget i Strid
med Lovgivningens almindelige Regler. Nu
er det klart, baade naar henses til Amtsrå-
dets Myndighed og dets Praksis efter hele
Traditionen, at det kan understøtte trængende
Kommuner paa forskellig Maade, men at
det skal særlig af Hensyn til Fattigvæsenet
støtte dem, det stemmer jo ingenlunde med
den Ordning, vi nu have givet Kjøbstædernes
Skatte- og Regnskabsvæsen. Vi have ingen
specielle Væsenet nu i Kommunen, vi kende
nu kun een Kommunekasse, og en Kommune
kan meget vel være særlig bebyrdet med Fat-
tigvæsen fremfor andre Kommuner i Amts-
raadsfredsen uden derfor at høre til de over-
bebyrdede Kommuner i Amtet; thi der kan
være andre Væsenet i Kommunen: Skole-